

Hồi Thứ Mười Bốn

Anh Hùng Mỹ Nhân

 Giang Hải Phong nắm chặt đốc kiếm và khiêm tốn nói:

- Cô nương hạ thủ lưu tình ta?

Tài Ngọc Thanh bật cười, đôi mắt sáng xoay chuyển nhìn quanh người Giang Hải Phong, nàng nói:

- Ta phải xin tướng công chùa cho một chút thể diện mới đúng.

Lời vừa dứt thì hữu thủ phát ra, chiếc vòng xoay chuyển một cách nhẹ nhàng ảo diệu, nhằm vào trán của Giang Hải Phong mà công tới.

Hai chân Giang Hải Phong hư tiến thực thoái, trông ra tựa như xông tới nhưng thực sự là lui ra sau.

Vì thế mà chiếc vòng của Tài Ngọc Thanh chỉ đánh hụt vào hư không.

Cùng lúc đó, Ngưng Sương Kiếm như thái sơn ập xuống.

“Choang” một tiếng, chiếc vòng của Tài Ngọc Thanh bị chấn động, suýt chút nữa thì thoát khỏi tay vắng đi.

Cô nương này xem ra cũng có chút thực học, chiếc vòng vừa trầm xuống thì thân hình xoay chuyển qua một bên.

Đường kiếm của Giang Hải Phong lướt sát sạt qua y phục của nàng, thân pháp này cũng khiến cho Giang Hải Phong hơi bất ngờ.

Tài Ngọc Thanh muốn chuyển bại thành thắng nên vừa lách người tránh né thì nàng lập tức quay mình lại ngay, nhưng đáng tiếc là thân pháp của nàng tuy có nhanh, song vẫn không thể sánh với Giang Hải Phong được.

Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh vừa quay lại thì thấy mũi kiếm của đối phương đã chìa thẳng vào yết hầu rồi, bất giác nàng cảm thấy lạnh toát người, nhất thời đứng yên bất động.

Bọn thiếu nữ thấy vậy thì đồng loạt kêu thất thanh.

Hạng Anh cũng tung người lười tới và nói:

- Giang Hải Phong, xin hạ thủ lưu tình.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Xưa nay kiếm của tại hạ không đả thương người vô tội, cô nương yên tâm!

Nói đoạn chàng vừa thu chiêu vừa tung người ra sau hơn trượng, sau đó hai tay chắp kiếm và nói:

- Đa tạ cô nương đã tương nhượng.

Tài Ngọc Thanh đã kinh thần khiếp quỷ, toàn thân toát mồ hôi lạnh, nàng cúi đầu khẽ nói:

- Hà tất phải khách khí, ta không phải là đối thủ của Giang tướng công.

Nói đoạn nàng cất hai chiếc vòng rồi lui sang một bên.

Hạng Anh nhìn Giang Hải Phong và mỉm cười, nói:

- Giang Hải Phong, thân thủ của người quả nhiên phi phàm. Xem ra Hạng Anh ta không nhìn lầm người rồi.

Giang Hải Phong nghe vậy thì bất giác rung mình, sắc diện chợt ửng đỏ. Hạng Anh lại nói tiếp:

- Cuối cùng ta cũng muốn thỉnh giáo người vài chiêu, bất luận thắng bại thì bọn ta cũng lập tức đi ngay.

Giang Hải Phong cười thâm và nghĩ:

- “Giỏi cho một xú nữ không biết điều, đến lúc này mà còn chưa chịu thua. Được rồi, ta sẽ cho các người tâm phục khẩu phục luôn.”

Nghĩ đoạn chàng cười nhạt, nói:

- Tại hạ đang chờ lãnh giáo đây!

Hạng Anh phá lên cười một tràng khanh khách rồi nói:

- Được! Được! Ta thấy kiếm của người là một thanh bảo kiếm, binh khí bình thường không thể thí được. Ở đây ta cũng có một thanh bảo kiếm may ra có thể tranh cao thấp với kiếm của người.

Nói đoạn nàng lấy ra một thanh tiểu kiếm từ thắt lưng, thanh kiếm này dài không quá một thước, vỏ kiếm màu lục được chế từ da giao long, bên trên có khảm một hạt châu cũng màu lục.

Đây chính là thanh kiếm mà Giang Hải Phong từng thấy Hạng Anh đeo bên người, khi gặp gỡ lần đầu ở thạch đình giữa Tây Hồ.

Kiếm vừa xuất vỏ thì hào quang lóa mắt.

Hạng Anh khẽ quát:

- Giang Hải Phong, xem kiếm đây!

Bảo kiếm vạch một đường từ phải sang trái, tạo thành một vòng hoa kiếm, sau đó mũi kiếm nhanh như chớp đâm thẳng vào yết hầu của Giang Hải Phong.

Giang Hải Phong cả kinh, chàng không ngờ kiếm thuật của xú nữ Hạng Anh này lại bất phàm như thế.

Đương thời chàng không dám tỏ ý khinh suất, trường kiếm lập tức phát ra, đồng thời chàng cũng ngâm vận chân lực vào thân kiếm.

Thân kiếm khẽ rung động, kiếm khí phát ra “vèo vèo”.

Hạng Anh vừa bước tới thì đột nhiên cảm thấy trên thân kiếm của đối phương phát ra một luồng lãnh phong cực kỳ uy mãnh.

Luồng lãnh phong này chính là kiếm khí, người luyện kiếm tuy nhiều nhưng không mấy ai đạt được thành công.

Hạng Anh theo dõi nhân Hắc Diện Đồng luyện kiếm từ nhỏ và cũng thử qua cách luyện kiếm khí này nhưng sự thành tựu chẳng bao nhiêu.

Bây giờ thấy đối phương phát kiếm khí thì có lý nào nàng không biết sự lợi hại của nó, do đó nàng vội thu chiêu và tung người lui ra sau.

Nhưng kiếm khí vẫn như sóng cuộn bức tới.

“Vèo vèo” lãnh phong lướt sát sạt qua mặt Hạng Anh, khiến nàng cảm thấy vừa đau vừa rát.

Hạng Anh kinh hồn bạt vía, nhất thời đứng ngẩn người ra giữa đường trường.

Nàng kinh ngạc nhìn Giang Hải Phong một lúc rồi nói:

- Ta vẫn còn hai chiêu kiếm nữa, mong được chỉ giáo.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng, vì chiêu kiếm vừa rồi vốn dĩ chàng có thể lấy mạng đối phương như chơi, song chàng không muốn vô cớ đả thương người mà thôi. Bây giờ thấy đối phương bất phục thì nộ khí bất giác dâng lên trong lòng. Chàng lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói:

- Hạng cô nương, tại hạ đã bị các cô nương làm mất quá nhiều thời gian rồi, cô nương nên biết tại hạ còn có cuộc hẹn với vị bằng hữu vừa rồi, tại hạ thấy cô nương nên biết điều mà dừng lại thôi.

Hạng Anh phá lên cười ha ha rồi nói:

- Họ Giang kia, nếu người thật sự thắng được ta thì ta mới tâm phục, khẩu phục. Đừng nói nhiều vô ích, chúng ta động thủ phân cao thấp thôi.

Nói đoạn nàng đưa cả hai tay cầm lấy kiếm, mục quang nhìn như dán vào thân thể Giang Hải Phong, còn hai chân nàng xoay chuyển một vòng rất nhanh trên cát.

Giang Hải Phong thấy đối phương dịch chuyển thì càng đứng yên bất động, miệng mỉm cười, song mục hơi nhìn xuống, trường kiếm hoành ngang trước ngực, dĩ bất biến, ứng vạn biến.

Quả nhiên, khi Hạng Anh xoay chuyển đến vòng thứ hai thì chân trái bỗng nhiên vạch ra, theo đó là một đám cát mịn bay lên.

Đám cát mịn này bay lên và biến thành như một đám mây, sau đó chụp thẳng xuống toàn thân Giang Hải Phong.

Trong đám cát vàng mờ mịt đó, chợt nghe Hạng Anh quát lên một tiếng, cả người lẫn kiếm vọt lên cao rồi bổ xuống đỉnh đầu Giang Hải Phong.

Không ai thấy rõ động tác của song phương như thế nào, chỉ nghe một tràng cười quái đản, tiếp theo là tiếng binh khí giao nhau, cuối cùng hai bóng người cùng lúc phân ra.

“Sầm” một tiếng, xú nữ Hạng Anh loạn choạng rồi ngã xuống cát. Tư thế trông rất buồn cười, hóa ra là nàng ngã trong thế đầu dưới chân trên. Thanh đoản kiếm cũng vượt khỏi tay nàng mà văng ra xa hơn trượng.

Sơ Phụng Tài Ngọc Thanh vội chạy đến nhặt đoản kiếm, dường như bọn thiếu nữ đã bị Giang Hải Phong làm cho kinh hồn bạt vía, nên ai nấy đều trợn mắt há miệng mà nhìn.

Tuy nhiên, trong thâm tâm bọn họ đều nghĩ rằng xú nữ Hạng Anh quyết không cam tâm chịu mối đại nhục này.

Vậy mà sự tình lại diễn ra hoàn toàn ngoài tiên liệu của bọn họ.

Hạng Anh soạt chân bật dậy, toàn thân dính đầy cát nhưng nàng lại phá lên cười khanh khách, tay chỉ về phía Giang Hải Phong cười rũ rượi như chưa bao giờ được cười.

Bọn thiếu nữ không biết tỷ tỷ của mình đang làm gì, là giận hay là nộ?

Giang Hải Phong cũng cho rằng đối phương không muốn chịu thua nên cười nhạt, nói:

- Thế nào, cô nương còn chưa cam tâm chịu thua à?

Hạng Anh ngừng cười và nói:

- Ta không thể đánh với ngươi rồi. Ta đánh không lại ngươi rồi.

Giang Hải Phong cung thủ nói:

- Đã vậy thì tại hạ xin thất lễ!

Hạng Anh cười lớn, nói:

- Giang Hải Phong! Ngươi không quên đoạn ân tình hôm nay chứ? Vì tìm một nhân vật như ngươi mà ta phải khổ suốt đời, hôm nay xem như ta đã tìm được rồi.

Giang Hải Phong chau mày, chàng không ngờ nữ nhân này lại có thể nói những lời lộ liễu như thế.

Nhất thời sắc diện của chàng đỏ như gấc.

Đang lúc định phát tác thì chàng thấy xú nữ Hạng Anh cười khanh khách rồi quay sang nói với bọn thiếu nữ:

- Chúng ta đi thôi! Còn người này, về sau ta sẽ tự tìm hấn.

Nói đoạn nàng men theo triền cát mà đi về phía bờ hồ, sáu thiếu nữ còn lại đều bật cười rồi quay người cất bước.

Chiếc thuyền lớn vẫn neo cạnh bờ hồ chờ đợi, sau khi bảy người lên thuyền thì Hạng Anh quay lại vẫy tay và nói với Giang Hải Phong:

- Giang tướng công, bọn ta đi nhé!

Giang Hải Phong vẫn đứng bất động, chàng trầm nghĩ:

- “Nếu xú nữ này một đi không trở lại tìm ta thì thôi, nhục bằng ả còn trở lại gây phiền phức thì không chừng ta phải cho ả nếm mùi đau khổ mới được.”

Nghĩ đoạn chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy chiếc thuyền lớn đã tiến thẳng ra giữa hồ rồi.

Bãi cát vàng lại trở nên yên tĩnh như trước.

Màn đêm dần buông, đại địa, hồ nước bị một lớp khói sương mờ mờ bao phủ.

Bỗng nhiên Giang Hải Phong nhớ đến Tả Nhân Long, chàng vội quay lại thì đã thấy Tả Nhân Long đã sớm đứng sau lưng mình rồi.

Chàng gượng cười, nói:

- Tả huynh đến rồi à? Xin lỗi vì để Tả huynh chờ quá lâu!

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Ta không biết người còn có cuộc hẹn khác, nếu biết thì ta đã không đến.

Giang Hải Phong đỏ mặt, chàng nói:

- Nào có ước hẹn gì đâu, chẳng qua là tại mấy cô nương kia muốn gây náo nhiệt mà thôi.

Tả Nhân Long không nhin được cười, chàng nói:

- Ta thấy hình như xú nữ Hạng Anh đối xử với người cũng không tệ?

Giang Hải Phong bất giác cười ha ha rồi nói:

- Tả huynh nói chơi vậy, kỳ thực tại hạ thấy cô ta đối xử với Tả huynh mới không tệ.

Tả Nhân Long khoát tay, nói:

- Chớ nói thế, ta với cô ta vốn không quen biết, vả lại cũng không dám lãnh giáo.

Chàng ngừng một lát rồi nhìn Giang Hải Phong, nói tiếp:

- Xưa nay xú nữ rất đa tình, ta thấy sau này nhất định cô ta sẽ đeo bám người.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Mong rằng cô ta không làm như thế.

Tả Nhân Long cười ha ha rồi nói:

- Chúng ta mãi lo nói chuyện mà quên là trời đã tối rồi.

Giang Hải Phong tiếp lời:

- Chi bằng mỗi bên tự trở về đi thôi.

Đôi mày rậm của Tả Nhân Long chợt dựng lên.

Chàng cười nhạt, nói:

- Các hạ phó hội hôm nay tất phải có khám phá trong mấy chiêu kiếm hôm trước của tại hạ, nhân cơ hội này, chúng ta mau chóng quyết phân thắng bại, đừng để mất thời gian nữa.

Nói đoạn chàng tuốt nhuyễn kiếm ra, thân hình dịch qua trái một bước, rồi cung thủ nói:

- Xin tuốt kiếm ban chiêu!

Vì có sự dẫn dò của Tần Tử Linh và Mộc Nhị Bạch nên Giang Hải Phong đã không còn coi Tả Nhân Long là địch thủ nữa.

Bây giờ thấy thái độ của đối phương như vậy thì chàng bất giác mỉm cười, chàng nói:

- Tục ngữ có nói “Lưỡng hổ tương tranh tất có một bên thọ thương”. Tại hạ thấy Tả huynh cũng là một thiếu niên kỳ hiệp, giữa chúng ta không có thâm thù huyết hận gì, hà tất phải theo ép nhau mãi, chi bằng bãi chiến tại đây thôi.

Tả Nhân Long nghe vậy thì sững người. Tính của chàng vốn hiếu thắng hơn Giang Hải Phong nên liền cười nhạt, nói:

- Tuy nói như vậy, nhưng ngươi và ta đã định cuộc hẹn này rồi, tốt nhất là quyết một trận thắng bại thôi.

Giang Hải Phong thấy đối phương cố chấp thì bất giác phẫn nộ. Chàng nói:

- Tại hạ đã hết lời khuyến cáo, xin Tả huynh hãy suy nghĩ cho kỹ.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Chuyện này có gì phải suy nghĩ kỹ, bình sinh ta hành sự không dài dòng lồi thoi, các hạ chớ nói nhiều vô ích, hãy mau xuất kiếm đi.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nếu Tả huynh chỉ dựa vào bộ Văn Tử kiếm pháp mới học thì hôm nay khó lòng thủ thắng được.

Tả Nhân Long hơi kinh động, chàng ngẩn người giây lát rồi nói:

- Làm sao người biết đó là bộ Văn Tử kiếm pháp? Ai nói cho người biết?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Còn cần ai nói cho tại hạ biết nữa sao? Tả huynh cho rằng tại hạ không thể nhận ra à?

Tả Nhân Long lại sững người, chàng cười cười và nói:

- Hôm nay tất nhiên là ta có cao chiêu khác, các hạ không cần lo lắng cho ta.

Nói đoạn chàng lại cất tiếng cười nhạt một tiếng.

Giang Hải Phong lo sợ đối phương lập tức phát chiêu nên cũng đành xuất kiếm, chàng cảm thấy tình hình này khó tránh khỏi một bên bị thọ thương.

Chàng vội nói:

- Chiêu cuối cùng, Phụng Vũ Tàn Văn của Tả huynh đã sử dụng lần trước, chỉ thắng trong may mắn, lẽ nào Tả huynh không tự biết?

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Dựa vào đâu mà các hạ nói thế?

Giang Hải Phong vẫn thản nhiên nói:

- Thực ra, lúc các hạ vung kiếm lên thì tại hạ có thể kịp thời thi triển “thiếp thủ” rồi, khi đó các hạ quyết không thể tiếp cận tại hạ được.

Tả Nhân Long ngẩn người, chàng biết điều Giang Hải Phong nói là thật, nhưng chàng đâu thể nhận thua như vậy.

Do đó chàng liền cười nhạt, nói:

- Điều đó cũng chưa chắc, ta cũng có thể dùng song chỉ điểm vào bụng dưới của người vậy.

Giang Hải Phong trầm nghĩ:

- “Tả Nhân Long người thật thâm độc. Ta và người có thù oán gì mà người định giở trò đánh lén như vậy?”

Nguyên trong lúc dùng binh khí đối địch mà còn dùng tay chân trợ thủ thì gọi là “đánh lén”, điều này bị lên án là thiếu quang minh chính đại, nhưng một khi thi triển ra thì lợi hại vô cùng.

Giang Hải Phong nghe vậy thì thản nhiên cười và nói:

- Nhưng các hạ quên một điều, quanh người tại hạ đã có Du Tiềm hộ thể, vả lại tả thủ của tại hạ đang rất nhàn hạ, các hạ không thể không đề phòng.

Tả Nhân Long cười nhạt, nói:

- Khi đó ta xoay chuyển và tung người lên, từ trên không trung ta sẽ thi triển độc chiêu Nhất Kiếm Tam Hoa kích người, nhất định là người sẽ thọ thương.

Giang Hải Phong nói:

- Tại hạ có thể dùng thế Tàng Đầu Nhạn để tránh chiêu đó của các hạ. Tả huynh, nếu các hạ thi triển như vậy thì lúc các hạ đáp xuống, tại hạ có thể dùng chiêu Dã Hạc Lượng Vũ để đả thương tay trái của các hạ.

Tả Nhân Long biến sắc, nếu thi triển như vậy thì chàng thua là cái chắc. Chỉ có điều tính của chàng quật cường hiếu thắng, làm sao chàng có thể cam tâm như vậy?

Nhất thời sắc diện đỏ như gấc, nhưng Tả Nhân Long vẫn cố nói:

- Nếu ta bỏ mặc tả thủ và dùng chiêu Hải Đệ Bạch Ngư đả thương hai mạn sườn của người thì sao?

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Khi đó hữu thủ của Tả huynh sẽ không còn.

Tả Nhân Long phần nộ hỏi:

- Nói thế nghĩa là sao?

Giang Hải Phong cười lớn một tràng rồi nói:

- Tả huynh chớ quên, Dã Hạc Lượng Vũ của huynh chưa kịp xuất ra thì e rằng hữu thủ của Tả huynh đã thọ thương bởi tả thủ của tại hạ rồi.

Tả Nhân Long bất giác lùi ra sau một bước, sắc diện càng đỏ hơn trước.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói tiếp:

- Các hạ nghĩ có phải không?

Tả Nhân Long trầm mặc một hồi lâu, rồi bỗng nhiên thu nhuyển kiếm lại. Chàng thở dài một hơi rồi gượng cười, nói:

- Quả nhiên là ta thua rồi.

Chàng lại lắc đầu đầy vẻ thất vọng rồi nói tiếp:

- Kiếm pháp của người quả nhiên rất cao minh, điều này ta thật không ngờ.

Giang Hải Phong cũng thở dài rồi nói:

- Thực lòng mà nói, mấy chiêu kiếm của Tả huynh đều là tuyệt chiêu mà tại hạ thấy được ở Trung Nguyên.

Tả Nhân Long cười cười, nói:

- Các hạ không cần khách khí, so với các hạ thì Tả mỗ còn kém quá xa.

Bỗng nhiên thấy chàng dậm chân mấy cái rồi nói tiếp:

- Đêm nay không cần tỉ thí nữa, ta đã chịu thua rồi. Xin cáo biệt tại đây, hẹn ngày tái ngộ.

Lời vừa dứt thì chàng cũng quay người cất bước, nhưng Giang Hải Phong vội lướt tới và nói:

- Tả huynh, xin dừng lại giây lát!

Tả Nhân Long quay lại và gượng cười, nói:

- Thế nào, người còn muốn gì nữa?

Giang Hải Phong thở dài, nói:

- Tả huynh chớ nói thế, thực lòng mà nói, tại hạ rất bái phục nhân phẩm và võ công của Tả huynh, chẳng hay Tả huynh có muốn bỏ qua hiềm khích mà hạ cố kết giao?

Tả Nhân Long cất lời, nói:

- Giang huynh quá khách khí rồi, nhưng e rằng Tả mỗ với tay không tới.

Lời chưa dứt thì chàng đã quay người đi tiếp.

Giang Hải Phong cũng bất giác ngó người, nhất thời chàng không biết phải nói như thế nào.

Tả Nhân Long đã tung người lướt đi nhưng bỗng nhiên lại dừng bước và quay đầu nhìn Giang Hải Phong. Hồi lâu sau chàng mới nói:

- Lời vừa rồi của người là thật lòng đấy chứ?

Giang Hải Phong nghe vậy thì vui mừng nói:

- Đương nhiên là thật lòng rồi.

Tả Nhân Long mỉm cười, bỗng nhiên chàng chấp tay bái Giang Hải Phong thật sâu rồi nói:

- Đã vậy thì Giang huynh tại thượng, xin nhận của tại hạ một bái.

Giang Hải Phong cũng vội đáp lễ, hai người vừa đứng thẳng lên thì Tả Nhân Long vội nói:

- Tất cả cũng do tại hạ nhất thời nghe theo lời sàm ngôn của kẻ khác, kỳ thực tính cách của Giang huynh như thế nào, bây giờ tại hạ đã hiểu cả rồi, chuyện trước đây mong Giang huynh bỏ qua cho.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tả huynh chớ nói thế, nói đúng ra thì tại hạ cũng có một phần lỗi, chung quy cả hai chúng ta đều hơi hiểu thắng một chút.

Tả Nhân Long thở dài, nói:

- Chỉ vì tại hạ nghe lời Yến Cửu Công và Chu Kỳ. Bây giờ nghĩ lại thật không khỏi rùng mình.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Quả nhiên là hai lão này. Thảo nào! Thảo nào!

Thiên Sơn Chi Tinh Tả Nhân Long bèn hỏi nguyên do, Giang Hải Phong bèn lược thuật đại khái chuyện mình kết oán với Chu Kỳ.

Nghe đoạn Tả Nhân Long cảm hận nói:

- Thì ra là chuyện như vậy. Bọn họ đã nói dối để lừa tại hạ, thật là đáng hận.

Lần này Giang Hải Phong và Tả Nhân Long tuy chỉ mới đàm đạo mấy câu nhưng cả hai đều bất giác sinh lòng hảo cảm vô hạn, bởi lẽ song phương đã kính phục và mến tài của nhau từ lâu, bây giờ mới nói vài câu nhưng đã thân thiết lạ thường.

Giang Hải Phong lại thuật chuyện mình bị Yến Cửu Công giam cầm, chỉ có điều chàng không nhắc đến Tần Tử Linh.

Càng nghe Tả Nhân Long càng kinh ngạc, chờ Giang Hải Phong thuật xong thì Tả Nhân Long cảm phần nói:

- Hai lão này dám to gan tung hoành như vậy, cũng may là Giang huynh chưa đến nỗi mất mạng, nếu không thì thật đáng di hận.

Ngừng một lát, chàng cười nhạt nói tiếp:

- Từ nay về sau, chúng ta là người một đường, xem thử bọn chúng còn có thể làm được gì?

Giang Hải Phong cao hứng phá lên cười một tràng rồi nói:

- Tả huynh, nếu được như vậy thì nhất định là sẽ khiến cho người ta khâm phục. Bây giờ đã muộn rồi, nếu Tả huynh không bận thì hai chúng ta sẽ đàm đạo cả đêm.

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Tối nay không dám làm phiền. Trong vài ngày gần đây, tại hạ sẽ đến thăm viếng, tạm biệt nhé.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi tung người phóng đi, chớp mắt đã mất hút tung tích vào màn đêm.

Giang Hải Phong cảm khái thở dài một hơi, chàng không ngờ qua mấy lần tử thí, bây giờ song phương lại kết thành bằng hữu, thật đúng là không đánh thì không biết nhau. Tâm tình đầy hưng phấn, chàng men theo bờ sông mà đi, tuy trời tối đã lâu nhưng vẫn còn vô số bạch âu chao lượn gần bờ nước.

Giang Hải Phong định rẽ bước trở lại thì bỗng nhiên nghe có tiếng bước chân rất khê từ phía sau, chàng quay phắt lại thì thấy một lão nhân đứng cách mình không xa.

Lão nhân cười hì hì, nói:

- Giang lão đệ, người làm thế là tốt lắm.

Giang Hải Phong nghe giọng nói thì biết đối phương là Mộc Nhị Bạch, chàng liền hỏi:

- Là Mộc lão tiên bối phải không?

Mộc Nhị Bạch bước đến gần và cười cười, nói:

- Tả tiểu tử kia cả đời chưa phục ai, ngay cả lão phu, hấn cũng bất phục, không ngờ chỉ vì mấy lời thuyết phục của người mà hóa được can qua thành ngọc bạch. Bây giờ thì tốt rồi, lão đệ, ta cũng thật sự phục người đấy.

Lão nheo mắt cười hì hì rồi hỏi:

- Rốt cuộc bọn người nói những gì vậy? Có thể nói cho ta nghe được không?

Giang Hải Phong phá lên cười rồi nói:

- Thiên cơ bất khả lậu.

Mộc Nhị Bạch gật gật đầu rồi nói:

- Được, được! Chuyện này ta cũng không làm phiền các người nữa. Nhưng tối nay ta đến là hai chuyện khác muốn nói, chẳng hay người có muốn nghe không?

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Tại hạ rửa tai chờ nghe đây.

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Được, chúng ta ngồi xuống rồi hãy nói.

Giang Hải Phong cũng chẳng biết lão ta chứa thứ gì trong hồ lô, nhưng đang lúc cao hứng nên chàng cũng ngồi xuống với lão.

Mộc Nhị Bạch cười hì hì và nói:

- Đêm thanh đối trăng mà không có rượu thì thật là vô vị.

Nói đoạn lão mở nơi thắt lưng, lấy ra một bầu rượu và chung nhỏ bọc trong một mảnh lụa.

Mộc Nhị Bạch rót rượu ra chung rồi nói:

- Lão đệ, chúng ta uống vài chung nhé.

Giang Hải Phong buột miệng nói:

- Xem ra lão chuyên tâm đến đây uống rượu rồi.

Mộc Nhị Bạch cười cười, nói:

- Lời này cũng không sai, ta đặc biệt đến đây để đa tạ ngươi. Ta biết là ngươi đã thể hiện lòng nhân hậu với Tả tiểu tử! Ôi! Nói đến Tả tiểu tử đó, thật khiến cho lão phu phải đau đầu.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Lão đã có chủ ý thế này, tại sao lúc này không giữ Tả Nhân Long lại để cùng uống?

Mộc Nhị Bạch thở dài nói:

- Ngươi không biết tính khí của hắn đấy thôi. Ta và hắn tuy quen biết đã mười mấy năm, nhưng ngoài chuyện đối xử chân thành với nhau ra thì ngày thường tựa như người xa lạ. Nếu muốn cùng hắn ngồi lại nói chuyện thì thật là nằm mộng cũng không được.

Giang Hải Phong nói:

- Vì vậy nên lão mới tìm tại hạ phải không? Nên biết tính khí của tại hạ còn quái gỡ hơn hắn nhiều đấy.

Mộc Nhị Bạch nâng ly mời Giang Hải Phong rồi ngửa cổ uống cạn một hơi, sau đó lão nói:

- Ngươi tốt hơn hắn nhiều. Lão đệ ngươi có biết không, mấy năm qua ta sống cô độc nên cũng muốn tìm một người nói chuyện. Nhưng con người của ta cũng thật quái lạ, võ công tuy chẳng ra gì, song nhãn giới lại rất cao, và khó khăn lắm ta mới chọn được Tả tiểu tử này. Con bà nó, vậy mà hắn chẳng thông tình đạt lý gì cả, ta hỏi ngươi có tức không chứ?

Giang Hải Phong thản nhiên nói:

- Hắn là một kỳ nhân, há có thể chịu sự khống chế của lão sao?

Mộc Nhị Bạch vỗ đùi, nói:

- Lời này không sai. Ôi, lão phu ta chỉ thích kết giao bằng hữu với kỳ nhân mà thôi, tựa như người đấy, sau này ta nhất định phải kết giao.

Câu này khiến Giang Hải Phong cũng bật cười.

Mộc Nhị Bạch lại rót tiếp hai chung nữa rồi nói:

- Lão đệ, ngươi cũng đừng giấu ta nữa, hãy nói thực cho ta biết đi, Ngân Hà lão nhân là sư phụ của ngươi phải không?

Giang Hải Phong rung mình kinh ngạc, chàng đặt chung rượu xuống và hỏi:

- Làm sao lão biết?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Lão đệ ngươi đừng vội, ta chỉ hỏi phải hay không thôi?

Giang Hải Phong đành gật đầu. Mộc Nhị Bạch vỗ đùi đánh “đét” và nói:

- Quả nhiên không sai, nói vậy lệnh sư...

Giang Hải Phong thấy lão ấp úng thì bất giác chau mày, nói:

- Có chuyện gì xin lão cứ nói thẳng ra, đừng ngại.

Mộc Nhị Bạch gật đầu, nói:

- Chuyện này biết nói thế nào nhỉ? Quả thật là ta không tin chuyện này, vì ta biết ngươi không thể làm chuyện như vậy.

Giang Hải Phong chẳng hiểu gì cả, chàng vội hỏi:

- Nhưng đó là chuyện gì chứ?

Mộc Nhị Bạch nói:

- Có tin phong thanh ở phương Bắc nói rằng: Ngân Hà lão nhân ẩn cư ngoài hải đảo, chưa chết dưới tay kẻ thù, nhưng...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Chuyện này vốn là sự thật!

Mộc Nhị Bạch cười nhạt, nói:

- Nhưng bây giờ lão ta đã chết thật rồi.

Giang Hải Phong kinh ngạc, chàng mở to mắt và hỏi:

- Chuyện này thật không? Chết như thế nào?

Mộc Nhị Bạch gượng cười, nói:

- Đây mới là nguyên nhân thật sự để đêm nay ta tìm người uống rượu.

Giang Hải Phong vội hỏi:

- Lão mau nói ra xem, làm sao lão biết được chuyện này?

Mộc Nhị Bạch chậm rãi đáp:

- Lão đệ ngươi hãy bình tĩnh. Chuyện này là do một thiếu niên họ Tần loan truyền ra.

Giang Hải Phong buột miệng “à” một tiếng rồi tự nói:

- Tần Đồng... Thì ra là Tần Đồng.

Mộc Nhị Bạch tiếp lời:

- Không sai! Một chút cũng không sai, chính là Tần Đồng. Thế nào, ngươi biết hẳn chứ?

Giang Hải Phong “hừ” một tiếng và nói:

- Lão đừng hỏi tại hạ nhiều, trước tiên lão hãy nói ra xem, là chuyện như thế nào?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Huynh đệ, người đừng nổi nóng với ta chứ. Ta đến đây báo tin là vì lòng hảo tâm mà...

Giang Hải Phong gật đầu, nói:

- Vô cùng đa tạ lão. Lão mau nói rõ xem, tại hạ đau muốn vỡ cả tim đây này.

Mộc Nhị Bạch cười nhạt, nói:

- Nghe nói thiếu niên họ Tần kia tự xưng là đệ tử của Ngân Hà lão nhân. Thanh kiếm hấn sử dụng cũng đích thực là cổ vật năm xưa của Ngân Hà lão nhân, vả lại võ công của hấn cũng kinh thế hãi tục.

Lão dừng lại nhấp ngụm rượu rồi nói tiếp:

- Tại phương Bắc, hấn đã đánh bại nhiều anh hùng thành danh. Hiện tại hấn là nhân vật không ai dám động đến.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ đã sớm đoán, thanh kiếm của sư phụ sẽ rơi vào tay hấn, chỉ có điều không ngờ sự việc lại nhanh đến thế.

Mộc Nhị Bạch tiếp lời:

- Lão đệ, Tần Đồng đang phát thiếp ra khắp võ lâm với dụng ý là bắt người đấy.

Giang Hải Phong kinh ngạc hỏi:

- Bắt tại hạ? Tại sao?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói:

- Lão đệ, từ đây suy ra thì người đích thị là một kẻ thực thà rồi, chỉ có điều, không rõ là tại sao sư đệ của người lại đối xử với người như vậy?

Giang Hải Phong trầm mặc suy nghĩ, thực ra trong lòng chàng đã phần nộ đến cực điểm, nhưng không để lộ ra ngoài mà thôi.

Mộc Nhị Bạch nhìn chàng và nói tiếp:

- Tần Đồng đó loan truyền ra ngoài giang hồ rằng, người giết sư phụ rồi bỏ đi, vì vậy bây giờ hấn phải xuất diện tìm người, báo thù cho sư môn.

Giang Hải Phong nghe như sét đánh bên tai, sắc diện tái nhợt.

Chàng không nhịn được nữa nên phá lên cười lớn một tràng.

Mộc Nhị Bạch vội hỏi:

- Đây! Người làm sao thế?

Giang Hải Phong gật gù, nói:

- Giỏi cho tên nghịch đồ vô sỉ. Tại hạ không giết hấn thề không làm người.

Mộc Nhị Bạch vội nói:

- Lão đệ, nghe nói hiện tại hấn đã là thượng khách của bọn Yến Cửu Công và Chu Kỳ. Ngoài ra bọn chúng còn chiêu mộ không ít binh mã, chuẩn bị hợp toàn lực đối phó với người, quyết không xử chết người thì không thôi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Vậy thì càng tốt, tại hạ khỏi tốn nhiều công sức.

Mộc Nhị Bạch vỗ vỗ vào vai chàng và mỉm cười, nói:

- Chuyện này người không thể không đề phòng, nhưng cũng đừng quá lo lắng. Lão phu ta và Tả tiểu tử nhất định sẽ giúp người một tay.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đây là chuyện riêng của tại hạ, các vị hà tất phải giúp đỡ!

Mộc Nhị Bạch ngăn người, lão cười gượng và nói:

- Ta biết người là một trang hảo hán, thể lực của địch quá mạnh, không thể không thận trọng ứng phó.

Lão buông một tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên, với thân công phu của lão đệ người thì không dễ chịu thiệt. Nào, chúng ta uống đi.

Nói đoạn lão nâng chung mời rồi ngửa cổ uống cạn.

Giang Hải Phong cũng không hổ là nhân vật trầm tĩnh, phàm chuyện gì cũng có thể ung dung ứng phó.

Thoạt nghe chuyện này, đích thị là chàng tức muốn điên lên, nhưng sau đó liền trấn định tinh thần.

Chàng nâng chung uống cạn rồi mỉm cười, nói:

- Chuyện này tại hạ đã biết là được rồi. Lúc nãy lão nói là có hai chuyện muốn nói với tại hạ, vậy chuyện thứ hai là gì?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha rồi nói:

- Chuyện này nói ra nên trách người mới phải.

Giang Hải Phong còn đang ngơ ngác thì lão đã cười híp mắt và nói tiếp:

- Lão đệ, khẩu vị của người thật không đơn giản nên mới chọn nha đầu Hạng Anh đó. Ha ha, chuyện này có thể náo nhiệt rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ thật không hiểu. Xú nha đầu đó khiến ai thấy cũng phát khiếp, vậy mà lão nói tại hạ chọn cô ta là sao?

Mộc Nhị Bạch cười hì hì, nói:

- Lão đệ, người đâu biết rằng cô nương đó tuy bên ngoài xấu xí nhưng bên trong rất si tình. Cả đời cô ta chưa yêu một người nào. Vì thế một khi cô ta đã chọn yên người nào thì dù tan xương nát thịt, cô ta cũng phải đoạt cho được.

Nói đến đây thì lão phá lên cười một tràng khoái chí.

Sau đó bỗng nhiên lão cười nhạt, nói:

- Lẽ ra người không nên có cuộc hẹn với bọn chúng hôm nay. Xem ra nữ nhân này đã không thể không có người rồi.

Giang Hải Phong nghe câu này thì giật mình kinh hoàng. Chàng nói:

- Mộc lão, chớ có nói đùa như thế!

Mộc Nhị Bạch cười lớn rồi nói:

- Nói đùa ư? Ai có thời gian đi nói đùa với người chứ? Những gì ta nói là sự thật đấy.

Giang Hải Phong ngẩn người giây lát rồi hỏi:

- Làm sao biết là cô ta không thể không có tại hạ?

Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói:

- Người còn chưa biết sao? Lẽ nào người không nghe những lời cô ta nói trước lúc đi?

Giang Hải Phong nhớ lại những lời của Hạng Anh và bất giác cảm thấy bất ổn.

Mộc Nhị Bạch lại nói:

- Xưa nay nữ nhân này luôn hạ độc thủ khi đối địch, vậy mà hôm nay đối với người lại hoàn toàn khác thường. Bằng một điểm này cũng đủ biết tâm ý của cô ta rồi.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Đó là do võ nghệ của cô ta kém cỏi, sao có thể nói là cô ta hạ thủ lưu tình?

Mộc Nhị Bạch thở dài, nói:

- Ôi! Người không thừa nhận cũng chẳng sao, nhưng đối với nha đầu này thì có thể nói là lão phu rõ hơn người nhiều.

Ngừng một lát, lão lại nói tiếp:

- Hàng Châu Thất Nữ xưa nay tung hoành ở Giang Nam tuyệt chưa hề tương nhượng một ai, vậy mà hôm nay lần lượt đều bại dưới tay người. Nếu Hạng Anh không có thâm tình với người thì làm sao có thể chịu nổi đại nhục này?

Giang Hải Phong á khẩu, nhất thời chàng không biết phải nói như thế nào, tuy nhiên trong lòng rất lo lắng.

Mộc Nhị Bạch rót cho chàng một chung rượu nữa và nói:

- Chuyện này có khẩn trương cũng không giải quyết được gì. Ta nghĩ người phải tìm một cơ hội, thể hiện cho cô ta biết rõ tâm ý của người, bằng không thì sự việc sẽ dẫn đến nhiều phiền phức về sau.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nếu cô ta tiếp tục gây phiền phức cho tại hạ thì không chừng tại hạ phải cho cô ta nếm mùi đau khổ.

Mộc Nhị Bạch vội khoát tay và nói:

- Chớ làm thế, chớ làm thế! Làm sao người có thể hạ độc thủ với cô ta? Nên biết vung tay nhưng không thể đánh vào mặt người đang cười, huống hồ cô ta một lòng một dạ yêu người. Nếu người làm như vậy thì e rằng người trong thiên hạ sẽ mắng người là kẻ vô tình.

Giang Hải Phong càng nghe càng tức, chàng cười nhạt rồi nói:

- Theo như lão nói thì thế nào mới gọi là hữu tình?

Mộc Nhị Bạch cười ha ha, nói:

- Lão đệ, người chớ hốt hoảng, chuyện này vốn dĩ cũng chẳng cần tìm đến người, bởi lẽ lão phu ta hiểu quá rõ về Hạng Anh nên không thể không nói với người một tiếng.

Giang Hải Phong ngược nhìn lão, lòng chàng thật sự bồn chồn lo lắng.

Mộc Nhị Bạch lại nói tiếp:

- Thực ra ngày thường cô nương này đối xử với người khác cũng rất công chính, chỉ có điều cá tính hơi thiên kiến mà thôi. Còn chuyện chuyên tình thì chỉ có thể nói đó là ưu điểm của cô ta, không phải là điều sai trái.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Nhưng cô ta không thể dụng tình một cách bừa bãi.

Mộc Nhị Bạch mỉm cười, nói:

- Sao lại nói là dụng tình bừa bãi? Luận về nhân phẩm, võ công thì lão đệ người có điểm nào không khiến cô ta xiêu lòng?

Giang Hải Phong nói:

- Nói vậy thì võ công và nhân phẩm của Mộc lão cũng có kém gì?

Mộc Nhị Bạch vuốt râu và bất giác phá lên cười ha ha.

Lão vừa vỗ vào lưng Giang Hải Phong vừa nói:

- Lão đệ, nói thật nhé, sư phụ của Hạng Anh, Hắc Diện Đồng Ngô Lão Khâu là chỗ chí giao của ta đấy, vì Ngô Lão Khâu biết ta ở Hàng Châu nên mới thành khẩn nhờ ta chiếu cố cho đồ đệ của bà ta đấy.

Giang Hải Phong lạnh lùng nói:

- Đã vậy thì lão nên lấy thân phận trưởng bối mà giáo huấn cô ta một phen, lần sau chớ nên nói với tại hạ những lời như thế nữa.

Mộc Nhị Bạch thở dài nói:

- Sao người biết là ta chưa đi tìm cô ta?

Lão gượng cười rồi nói tiếp:

- Sau khi nghe tin này thì tối qua ta đã đi gặp cô ta. Cô nương này tỏ ra cũng rất lễ độ với lão phu ta. Đương thời ta đem võ công của người ra, ngầm hù dọa, hy vọng là cô ta biết khó mà tự rút lui, nào ngờ...

Giang Hải Phong hiểu ra, hỏi:

- Cô ta nói với lão những gì?

Mộc Nhị Bạch chậm rãi nói:

- Cô ta nói đây là chuyện riêng của cô ta, dù là sư phụ cô ta cũng không can thiệp được, và khuyên lão phu tốt nhất chớ hỏi tới.

Giang Hải Phong chỉ cười nhạt một tiếng mà không nói gì.

Mộc Nhị Bạch thở dài rồi nói tiếp:

- Ta chẳng biết phải làm thế nào nữa nên mới đến tìm người. Hy vọng là người có thể bỏ qua cho cô ta, đến lúc đó nếu hạ thủ thì phải lưu tình mới được.

Giang Hải Phong cũng thở dài một hơi rồi nói:

- Trước khi bước vào giang hồ, tại hạ đâu ngờ lại có nhiều chuyện phiền phức vậy lấy mình thế này, đây thật là số mệnh trêu người rồi.

Mộc Nhị Bạch nói:

- Chỉ cần người chịu khó tránh né cô ta thì chuyện này không đến nỗi là không thể giải quyết được.

Giang Hải Phong mỉm cười, nói:

- Nhưng tại hạ quyết không sợ bất cứ chuyện gì.

Nói đoạn chàng đứng lên, phủ cát trên người rồi nói tiếp:

- Đa tạ sự quan tâm của lão, xa đáo sơn tiền tất hữu lộ, chuyện này rồi cũng có ngày kết thúc, còn chuyện Tần Đồng giết sư phụ rồi giả họa cho tại hạ thì ngày sau cũng không khó làm rõ đầu đuôi.

Chàng cười cười rồi lại nói:

- Đêm cũng khuya rồi, xin cáo biệt tại đây vậy.

Nói đoạn chàng cung thủ chào rồi men theo bờ sông mà đi.

Mộc Nhị Bạch lớn tiếng nói với theo:

- Lão đệ, chỉ cần người không quên chuyện ta vừa nhờ thì lão phu ta nhất định cũng không quên ơn người.

Giang Hải Phong không trả lời mà phá lên cười một tràng sang sảng, và trong tiếng cười chàng tung người phóng đi như bay.

Những khoái cảm trong chuyện kết giao với Tả Nhân Long đã bị hai chuyện phiền phức kia quét sạch.

Chàng thi triển thuật khinh công thượng thừa, vượt qua mấy ngọn núi, và chẳng mấy chốc thì đã trở về Thạch Cơ Tự.

Lúc này tăng nhân trong chùa đang tụng kinh niệm phật, tiếng mõ và tiếng chuông hòa vào nhau, tạo nên một thứ âm thanh rất thương cảm.

Thiết Chưởng Hắc Ứng Lô Vân Bàng đang gật gù bên án thư, trên bàn có ngọn đèn lồng lơ mờ.

Giang Hải Phong mở cửa bước vào nhưng lão vẫn không biết.

Giang Hải Phong bước tới vỗ vào vai lão và nói:

- Dậy nào, buồn ngủ thì lên giường mà ngủ.

Lô Vân Bàng choàng tỉnh, lão bật đứng dậy và nói:

- Ái chà, lão đệ của ta, vừa rồi ta nằm mộng thấy mặt người bê bết máu, ta tưởng là người đã chết rồi chứ.

Giang Hải Phong nói:

- Đây, lão chớ nói lung tung nữa!

Lô Vân Bàng chớp chớp song mục và nói:

- Sau đến bây giờ mới trở về? Có gặp Tả Nhân Long không?

Giang Hải Phong gật đầu và thuật lại toàn bộ mọi chuyện cho Lô Vân Bàng nghe.

Nghe xong, Lô Vân Bàng vui mừng nói:

- Thế thì tốt! Ta đã nói rồi mà, tiểu tử đó xem ra cũng không giống người xấu.

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Lão chớ vội cao hứng, lần này thì thật là sóng trước chưa yên, sóng sau đã nổi!
Ôi!

Lô Vân Bàng nghe vậy bèn vội hỏi nguyên do.

Vì xuất thân của mình đã bị Tần Đồng vạch trần nên Giang Hải Phong cũng không giấu nữa, chàng bèn thuật lại chuyện Tần Đồng vu oan giá họa cho mình.

Lâu Vân Bằng nghe xong thì chau mày, nói:

- Chuyện này rắc rối to rồi, sư huynh đệ đồng môn mà trở mặt như thế thì...

Giang Hải Phong cười nhạt, nói:

- Tại hạ cho rằng võ công của hần chỉ học được sáu bảy thành, trong thời gian này dù hần có ý đồ cũng khó lòng hạ thủ với sư phụ, nào ngờ dã tâm của hần quá lớn, nếu tha mạng cho hần thì còn gì là đạo trời?

Nói đoạn chàng luôn miệng cười nhạt. Lâu Vân Bằng khuyên nhủ chàng một lúc rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

o O o

Lại nói đến Tả Nhân Long, tuy vì võ công không bằng đối phương nên không khỏi có chút cảm khái, nhưng chuyện được kết giao với một nhân vật như Giang Hải Phong thì quả là một bất ngờ khá thú vị.

Đang lúc cao hứng thì bỗng nhiên chàng nghĩ đến Tần Tử Linh. Một cảm giác tê tái chợt dâng trào trong lòng.

Chàng nghĩ có thể nói là mình hoàn toàn vì nàng mới vượt thiên lý đến Trung Nguyên này. Không ngờ phiêu bạt đến hôm nay, nếm trải nhiều phong sương như vậy mà nàng vẫn như bóng nhạt trùng khơi.

Càng nghĩ càng phát sầu, nhưng khổ nỗi là càng sầu thì càng nghĩ, và bất giác chàng nghĩ đến thư đồng của Giang Hải Phong:

- “Đến hôm nay vẫn chưa rõ tung tích của cô nương này, cô ta thất lạc từ trong tay mình, bây giờ mình đã kết giao bằng hữu với Giang Hải Phong, lẽ ra mình phải đi tìm cô nương này, giao lại cho Giang Hải Phong, như vậy mới không mất phong độ của người quân tử.”

Chàng cảm thấy ý nghĩ này rất có lý nên thầm hạ quyết định, sáng mai phải đi dò hỏi tung tích của cô ta. Cô ta đã biết mình và Giang Hải Phong cũng đến Giang Nam thì có lẽ hiện tại cô ta cũng quanh quẩn gần đây thôi. Đêm đã khuya, ý đã quyết, bất giác Tả Nhân Long chìm vào giấc ngủ từ lúc nào mà không hay.

Sáng hôm sau, quả nhiên chàng bắt đầu hành động, trước tiên là dò hỏi xung quanh Tây Hồ.

Vùng này tuy không mấy rộng lớn, nhưng muốn tìm một người thật không phải là chuyện dễ.

Tả Nhân Long một mình một ngựa quần khắp Hàng Châu suốt ngày nhưng chẳng phát hiện được gì.

Chiều đến, chàng giong ngựa ra vùng ngoại ô.

Trước mắt thấp thoáng một ngôi chùa khá lớn, tường đỏ ngói xanh trông rất bề thế.

Tả Nhân Long định thúc ngựa tới đó nghỉ chân và xin chén trà uống cho đỡ khát.

Bỗng nhiên chàng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa dập dồn.

Tả Nhân Long quay lại thì thấy khói bụi mịt mù, một đoàn kỵ mã phóng đến.

Tả Nhân Long bất giác kinh động, lòng thầm nghĩ, không biết bọn người này thuộc lộ số nào?

Nếu nói là hành khách thì đâu thể kết thành đoàn như vậy, vả lại thế đi của đoàn người này khá hào hùng, rõ ràng là người trong võ lâm.

Nếu là người trong võ lâm mà kết thành toán hùng dũng, chưa đánh đã khiếp như vậy thì nhất định là không phải người tốt lành gì, chuyện này thật khiến người ta khó hiểu.

Tả Nhân Long gò cương ngựa, chàng định tránh sang một bên, chờ bọn người này đi qua rồi hẵng tính.

Nào ngờ, ngựa vừa nép vào lề thì đoàn nhân mã đã ào tới trước mặt. Nhân số ước chừng mấy chục người, già có, trẻ có, tuy y phục bất đồng nhưng thoạt nhìn cũng có thể biết, bọn người này quả nhiên là những nhân vật giang hồ.

Tả Nhân Long chỉ liếc nhìn qua bọn người này mà thôi, nhưng đối với người đi đầu, chàng lại chú ý đến mấy lần.

Đó là một thiếu niên mặc trường bào, cưỡi một con ô truy kiện trắng, dáng điệu ngồi ngựa khá ngênh ngang.

Thiếu niên này tối đa cũng không quá hai bốn hai lăm tuổi, mày rậm mắt to, sắc diện đỏ tía, tuy diện mục đầy phong trần nhưng vẫn không che được khí chất anh tuấn.

Ngoài ra, hai thái dương huyệt của thiếu niên này nhô lên rất cao, thoạt nhìn có thể biết ngay nhân vật này có nội công rất thâm hậu.

Tả Nhân Long không khỏi kinh ngạc, vì trên giang hồ ít khi gặp được nhân vật anh tuấn như thế này.

Toán người già có trẻ có ở phía sau thiếu niên xem ra chẳng phải là những nhân vật ghê gớm gì, bọn họ như quần tinh ủng nguyệt, hộ tống thiếu niên này mà thôi.

Bỗng nhiên trường bào thiếu niên gò cương ngựa và phát tay nói:

- Là nơi này không phải?

Đám đông phía sau cùng trả lời:

- Không sai! Không sai! Can Nguyên Tự đây rồi, chúng ta xuống ngựa thôi.

Trường bào thiếu niên tung người nhảy xuống đất, thuận tay lấy luôn một thanh kiếm treo nơi cổ ngựa.

Hắn chau mày nhìn bọn người phía sau rồi nói:

- Các vị đã nguyện theo tại hạ đến đây thì chớ chạy lung tung, trước tiên chúng ta vào chùa nghỉ ngơi vài ngày, chờ hậu binh tới rồi cùng nhau thương lượng đối sách.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Đối phương tuy chỉ đơn thân độc mã nhưng võ nghệ cao cường, tuyệt không nằm trong khả năng ứng phó của các vị, một khi đánh cỏ động rắn thì sự việc sẽ rất phức tạp.

Bọn đại hán lập tức đáp:

- Phải! Phải!

Thanh âm vang trời dậy đất. Bấy giờ thiếu niên mới cất bước đi tới trước, bỗng nhiên như phát hiện ra điều gì nên hắn quay đầu nhìn qua Tả Nhân Long.

Sau một hồi quan sát thì hắn mỉm cười, nói:

- Nhân huynh cũng là người cùng đường với bọn ta phải không?

Tả Nhân Long bất giác đỏ mặt, nhưng tính chàng vốn cẩn thận, linh cơ vừa động thì chàng mỉm cười và gật đầu, nói:

- Đúng vậy, tiểu đệ đến đây đã lâu rồi, hiện đang chờ các vị.

Trường bào thiếu niên chau mày hỏi:

- Là Yển - Chu nhị lão phái người đến đây phải không?

Tả Nhân Long đang hồi hộp không biết phải nói dối như thế nào, nghe đối phương hỏi vậy thì lập tức gật đầu, đáp ngay:

- Đúng là Yển Cửu Công phái tiểu đệ đến, nguyện xin nghe sự sai bảo.

Thiếu niên gật đầu và hỏi:

- Tên người là gì?

Tả Nhân Long vội khom người, đáp:

- Tiểu đệ Lý Đại Trung, là người từ phương Bắc đến.

Lúc này bọn đại hán phía sau đều bước lên, nhưng may cho Tả Nhân Long, trong bọn họ chẳng có ai từng gặp chàng.

Tuy nhiên sự xuất hiện bất ngờ của chàng cũng khiến cho bọn họ nghi ngờ, mọi người đang quan sát chàng từ đầu đến chân thì chàng liền mỉm cười, nói:

- Các vị vất vả quá.

Lúc này chợt thấy một người từ Càn Nguyên Tự chạy ra và lớn tiếng gọi:

- Tần thiếu gia! Tần thiếu gia!

Trường bào thiếu niên quay lại mỉm cười, nói:

- Đang tìm người thì người đến rồi.

Người vừa chạy từ trong chùa ra là một trung niên vừa mập vừa lùn, thân mặc lam bào, tay cầm quạt lông, bộ dạng trông như một văn nhân nhã sĩ, kỳ thực qua cái nhìn của Tả Nhân Long thì người này chẳng qua chỉ là một võ phu mà thôi.

Trường bào thiếu niên mỉm cười, nói:

- Phương Đoan Tử, việc thương lượng phòng ốc trong chùa này thế nào rồi?

Phương Đoan Tử hành lễ với thiếu niên rồi nói:

- Đã ổn thỏa rồi, chỉ có điều...

Hắn quay lại nhìn vào cửa chùa rồi hạ giọng nói:

- Chỉ có điều, vị hòa thượng trụ trì nói rằng, trong chùa có quy định là không được đưa binh khí vào.

Thiếu niên mỉm cười, nói:

- Điểm này người yên tâm, chúng ta giấu đi là xong chuyện.

Hắn quay lại nói với bọn đại hán:

- Mọi người hãy tự giấu binh khí vào trong mình đi.

Hắn quay sang hỏi Tả Nhân Long:

- Binh khí của người đâu?

Tả Nhân Long nói:

- Tiểu đệ dùng nhuyễn kiếm.

Trường bào thiếu niên gật gật đầu, hắn định nói gì nữa thì chợt thấy một đại hòa thượng cùng bốn năm tiểu sa di từ trong chùa bước ra.

Đại hòa thượng chấp tay, nói:

- Các vị thí chủ vất vả quá. Bần tăng là Minh Đạo. Xin mời các vị giao ngựa cho bọn đồ nhi đưa vào hậu viện chăm sóc.

Thiếu niên họ Tần gật đầu rồi bảo bọn đại hán giao ngựa cho mấy tiểu sa di.

Đoàn người, bao gồm Tả Nhân Long, theo sau Minh Đạo hòa thượng mà vào trong chùa.

Tả Nhân Long thấy bọn đại hán đều tỏ ra tôn kính đối với trường bào thiếu niên và gọi hắn là Tần thiếu gia, nhất thời chàng cũng không rõ lai lịch của thiếu niên này như thế nào, nhưng biết chắc là thân phận của hắn tất không nhỏ.

Tuy vậy, chàng vốn không quen tôn xưng người khác nên chỉ có thể gọi hắn là Tần huynh mà thôi.

Còn vị Tần thiếu gia kia cũng nhìn Tả Nhân Long bằng ánh mắt khác, vì hắn cảm thấy chàng không giống bọn đại hán nên tất có chỗ hơn người.

Vừa đi, thiếu niên vừa hỏi Tả Nhân Long:

- Cửu Công chỉ phái một mình người đến đây phải không?

Tả Nhân Long hàm hồ trả lời “phải” một tiếng, thiếu niên họ Tần lại mỉm cười, nói tiếp:

- Có lẽ người cũng đã thấy rồi, bọn người theo ta đến đây đều là một đám phế vật, bọn chúng chỉ biết ăn cơm và uống rượu mà thôi.

Hắn nhìn qua Tả Nhân Long rồi mỉm cười, nói tiếp:

- Nếu tại hạ không nhìn lầm thì có lẽ công phu của Lý huynh cũng không tầm thường, chuyến này tất sẽ đắc lực giúp đỡ tại hạ.

Tả Nhân Long cả kinh, chàng không ngờ thiếu niên này lại có nhãn lực phi phàm như thế. Đương thời chàng mỉm cười và lắc đầu, nói:

- Tần huynh nói chơi rồi, tiểu đệ nào có thực học gì đâu, chẳng qua chỉ là đã học qua mấy bài võ thông thường mà thôi.

Lúc này bọn đại hán đã vào đến trai phòng. Tả Nhân Long sợ tiếp cận với thiếu niên này thì sẽ bị hắn khám phá nên chàng muốn lánh sang chỗ khác.

Đang lúc định rẽ bước thì chợt nghe thiếu niên nói:

- Lý huynh cứ ở chung phòng với tại hạ, như thế chúng ta sẽ tiện bề đàm đạo.

Tả Nhân Long đành gật đầu, nói:

- Cũng được.

Nói đoạn hai người bước vào phòng, bên trong đã được thu xếp chỉnh tề, chăn màn trên hai chiếc giường tre đều là vật mới cả.

Thiếu niên họ Tần ngồi xuống giường rồi hỏi Tả Nhân Long:

- Nay, Lý huynh không có hành lý gì à?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Hành lý để ở khách điểm, sáng mai sẽ trở lại lấy.

Tần thiếu niên gật đầu, nói:

- Nói vậy có nghĩa là Lý huynh đã đến đây từ lâu?

Tả Nhân Long trả lời đại:

- Tiểu đệ đến đây hai ba ngày rồi.

Lúc này có một tiểu sa di mang trà vào.

Thiếu niên họ Tần nhấp một ngụm trà rồi chau mày, nói:

- Yển - Chu nhị lão bảo rằng ta đến đây phải liên lạc với một người, Lý huynh đến đây đã nhiều ngày, vậy có biết người đó...

Tả Nhân Long liền hỏi:

- Là ai?

Thiếu niên họ Tần vò đầu một lúc rồi nói:

- Kêu bằng Tả... Tả Nhân Long gì đó.

Tả Nhân Long giật thót mình, nhưng chàng vội mỉm cười, nói:

- Chưa từng nghe nói về người này.

Tần thiếu niên nói:

- Nghe nói người này từ Thiên Sơn xuống, công phu rất cao cường. Yển - Chu nhị lão rất đề cao hắn, nhưng theo ta nghĩ thì hắn cũng chẳng có công phu gì ghê gớm.

Tả Nhân Long liền nói:

- Tiểu đệ cũng nghĩ như vậy.

Chàng cười cười và nói tiếp:

- Tiểu đệ vẫn chưa thỉnh giáo đại danh của Tần huynh.

Thiếu niên gật đầu, nói:

- Ta là Tần Đồng, lẽ nào Lý huynh chưa nghe Yển - Chu nhị lão nói qua?

Tả Nhân Long vội đáp:

- Đã nghe! Đã nghe! Chỉ có điều nhất thời bị quên thôi.

Tần Đồng nói:

- Nguyên ta và hai lão đó cũng chẳng có giao tình gì, bất quá chỉ trò chuyện với nhau mà biết là có cùng kẻ thù thôi.

Tả Nhân Long càng kinh ngạc, chàng mỉm cười, nói:

- Cửu Công phái tiểu đệ đến đây gặp Tần huynh để giúp Tần huynh một chuyện, nhưng tiểu đệ vẫn chưa biết đó là chuyện gì.

Tần Đồng nhấp một ngụm trà rồi nói:

- Là tìm một người.

Tả Nhân Long đã loáng thoáng hiểu được sự việc.

Tần Đồng đặt chén trà xuống rồi cười nhạt, nói:

- Nghe nói có một người kêu bằng Trung Nguyên Nhất Kiếm Giang Hải Phong, phải không?

Tả Nhân Long ngẫm kinh động, chàng vội gật đầu, nói:

- Không sai! Nghe nói có một nhân vật như thế.

Tần Đồng cười ha ha rồi nói:

- Người mà bọn ta cần tìm chính là hấn.

Tả Nhân Long gật đầu, nói:

- Người này và Yển – Chu nhị lão có thù hận với nhau thì ai cũng biết. Nhưng chẳng hay Tần huynh và hấn có thâm thù đại oán gì?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Tự nhiên là Lý huynh không thể biết, ta và hấn vốn là huynh đệ đồng môn, hấn là sư huynh của ta.

Tả Nhân Long lại thêm một phen kinh ngạc. Chàng vội hỏi:

- Thì ra là như vậy, nhưng giữa hai người...

Tần Đồng cắt lời nói:

- Người này vong ân bội nghĩa, gia sư đã chết trong tay hấn. Tuy hấn đã thoát đi nhưng ta không thể bỏ qua cho hấn.

Tả Nhân Long như nghe sét đánh bên tai, nhất thời chàng không biết đây là chuyện thế nào. Bởi Giang Hải Phong quyết không phải là hạng người như thế, trong chuyện này tất có sự kỳ quặc. Nghĩ đoạn chàng buột miệng hỏi:

- Giang Hải Phong là hạng người như thế sao?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Sao lại không phải?

Tả Nhân Long lại hỏi:

- Hai người là sư huynh đệ đồng môn, khi sự việc xảy ra, sao Tần huynh không ngăn cản?

Tần Đồng hơi đỏ mặt, hấn nói:

- Khi đó ta không có ở nhà, vả lại thật lòng là ta không ngờ hấn có thể làm như vậy.

Tả Nhân Long càng nghe càng hiếu kỳ, chàng hỏi tiếp:

- Vậy theo Tần huynh thì tại sao hấn phải làm như thế?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Vì hấn giết người quá nhiều, gia sư từng trách hấn, sợ dĩ hấn làm thế có lẽ cũng vì phần hận.

Tả Nhân Long gật gật đầu nhưng trong lòng thầm nghĩ hấn giải thích không được xuôi sẻ lắm, tuy nhiên chàng không tiện bắt bẻ mà thôi.

Tần Đồng lại cười nhạt, rồi nói:

- Sau khi phát hiện ra sự việc thì ta vốn muốn tìm hấn thanh toán, chỉ vì khi đó ta còn mấy môn công phu chưa luyện thành thực.

Hấn ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Bây giờ công phu đã luyện thành rồi, đủ sức đối phó với hấn nên ta mới đến đây tìm hấn.

Sau khi biết Tần Đồng là sư đệ của Giang Hải Phong thì Tả Nhân Long đã không dám khinh thị võ công của hấn, bây giờ nghe hấn nói đủ sức đối phó Giang Hải Phong thì chàng càng phải đề phòng nhiều hơn. Vả lại quan sát tướng mạo bên ngoài của Tần Đồng thì từ căn cơ, khí chất, không điểm nào là không giống một dũng tướng.

Hai người nói chuyện thêm một lát nữa rồi ai nằm giường nấy mà nghỉ ngơi.

Tả Nhân Long thấy trường kiếm của Tần Đồng dài đến ba thước hai, chuôi kiếm có khắc một đầu bạch hạc, trong miệng bạch hạc có ngậm một hạt minh châu lấp lánh. Bất giác chàng buột miệng tán thưởng:

- Hảo kiếm!

Tần Đồng đắc ý mỉm cười, nói:

- Người thấy kiếm của ta có thể địch lại Giang Hải Phong không?

Tả Nhân Long mỉm cười, nói:

- Nhất định là thừa sức.

Tần Đồng nói:

- Đây chính là thanh Tỷ Dạ Lục Châu, dù có ngàn vàng cũng khó cầu.

Tả Nhân Long nghe vậy thì liền hỏi:

- Thế Tần huynh làm sao có được thanh Tỷ Dạ Lục Châu này? Nói ra Tần huynh chớ cười, đây là lần đầu tiên tiểu đệ trông thấy.

Tần Đồng mỉm cười, nói:

- Kiếm này do danh kiếm từ thời Bắc Ngụy đúc nên, vốn là bảo vật gia truyền của giòng họ Thượng Quan, đến đời thứ hai mươi ba, do Thượng Quan chẳng ra gì nên tán gia bại sản, đem bảo kiếm bán cho một chủ hiệu.

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Về sau chẳng biết thế nào mà kiếm này lại rơi vào tay tiên sư tổ là Khả Khả thượng nhân, sư tổ truyền cho tiên sư rồi tiên sư truyền lại cho tại hạ.

Tả Nhân Long gật đầu nhưng trong lòng đầy nghi hoặc, vì sau khi nhập môn, luận về võ công và nhân phẩm thì lẽ ra kiếm này phải thuộc về Giang Hải Phong, làm sao có thể truyền cho Tần Đồng? Vì nhớ lại chuyện trước nên Tả Nhân Long hỏi:

- Nghe nói Yến Cửu Công và Chu Kỳ đã mời không ít nhân vật để đối phó với Giang Hải Phong phải không?

Tần Đồng cười ha ha rồi nói:

- Người không ít nhưng thực tài thì không nhiều.

Tả Nhân Long hỏi tiếp:

- Nghe nói có cả Tuyết Sơn Tứ Ma và Hà Giang Nhị Lang, phải không?

Tần Đồng cười nhạt, nói:

- Không đáng nhắc đến. Hà Giang Nhị Lang đã giao chiến với Giang Hải Phong và bị trọng thương, còn Tuyết Sơn Tứ Ma càng tệ hại hơn, bọn chúng bị một thiếu nữ đánh cho tả tơi hoa lá, một tên trong bọn đã vong mạng.

Tả Nhân Long đột nhiên, chàng hỏi:

- Thiếu nữ đó là ai mà công lực cao cường như vậy?

Tần Đồng mỉm cười, nói:

- Nghe nói cũng họ Tần.

Nói đoạn hắn phá lên cười ha ha một tràng.

Nhưng Tả Nhân Long bất giác kinh tâm động phách, chàng mở to mắt nhìn Tần Đồng và hỏi:

- Họ Tần à? Tên gọi là gì?

Tần Đồng chau mày nói:

- Điểm này ta cũng không rõ, Lý huynh muốn biết rõ thì gọi Kiều Mạo đến hỏi, hắn là kẻ biết rõ nhất về vị cô nương kia.

- o O o -